

EL BORINOT

Any III- Núm. 60
15 gener 1925
Subscripció:
Trimestre, 3'50

SETMANARI D'HUMOR

La corresp. a
l'Administració:
Angels, 22 i 24
BARCELONA

E N L A F E S T A D E L S A S E S

L'abanderat:— Per fi ha arribat la nostra.

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

**Compreu a la
Perfumeria**

M. PALAU

Rambla de Catalunya, 61 (cantonada Aragó)

Extens assortit de Perfumeria i Articles per a regal

PREUS MOLT REDUÏTS

BRAGUERS I FAIXES A MIDA - SUSPENSORIS SPORT - MITGES - GENOLLERES - TURMELLERES
ELÀSTIQUES - ESPARDENYES AMB SOLA DE GOMA - CINTURES PER OPERATS D'HÈRNIA
TIRANTS I CINTURONTS DE CAUTXÚ - BITLLETES COTONS - GLASSES - BENES
PILOTES TENNIS I FUTBOL - ESPONGES - PETAQUES MARCA "LA GERMANA"
PITETS - BABERS - CALCETES TOT GOMA PER INFANTS - PILOTES I JOGUINES TOT GOMA
ARTICLES DE GOMA PER A BARBERS - MITJONS DE CAUTXÚ - GORROS DE BANY - TELES PER LLIT - XUPADORS

PRODUCTES TUSELL, S. A. - RONDA SANT PERE, 12 - BARCELONA

PELS BELLS CARRERS DE MA CIUTAT

CARRER DE FERNANDO 241 26. Sastre, modisto i Camiseria-BAS I TARRIDA » 33. Gavineria.—AMERICAN MACHINE. » 34. Institut Musical.—Acadèmia Ardevol. CARRER CORTS CALALANES Núm. 614. Peleteria «LE RENARD». CARRER CLARIS Núm. 102. Blau Catalunya.—J. LOPEZ LLAUDER. CARRER DE TALLERS Núm. 72. CASIMIR VICENS.—Ceràmica i rajoles. CARRER PRINCESA N.º 49. BAR ALBAREDA CARRER MUNTANER N.º 65 Ribas i Ferrer. Bib. Regina Noveles escullides CARRER CONDE ASALTO N.º 15. Mobles a plazos i comptat.—JOSEP MAESTI. CARRER BOTERS N.º 4 F. MONFALCÓN. Tapisos pintats i oleografies. CARRER DEL CALL » 1. C. FONT. Mantons Manila i Mantellines. » 9. Laneria y Sederia.—CASA PUIG. N.º 17. Sederias y Llanerics. Trémola. 28, pral. J. COSTA.—Anliguitats d'art. CARRER DEL PI 2 i 4 Raspalleria Moderna.—FERRÁN MAURI. » 7. Vels i Mantos.—ANTIGA CASA SALA. » 11. Articles de Pell.—J. SAUCH.	13' 2.º SASTRE.—L. MIR. » 14. Art. Fotográfics.—S. COSTA. » 14. Fca. Plisats.—BRUTAU I MOXO. RAMBLA DE CATALUNYA N.º 124 Instal. bones i barates.—Barnadas i Espinet. » 15. Pel·leteria «La Siberia».—J. TICÓ » 20. Perruqueria.—J. MAYMO. » 42. Bar.—LA PAGESA DE LA RAMBLA. CARRER DE LA BOQUERIA 36 i 38. Camiseria.—RODRIGUEZ & FERRER. CARRER CORRIBIA Z.º 2 1.ª Lligas i Tirants CATALONIA CARRER VILA-VILÀ Núm. 66 Palla i Anfals JOPEP CATALÁ CARRER PORTAFERRISSA N.º 22 Gabineteria i perfumeria.—VDA DUCHEIN. Núm. 25. Camiseria An oní de B. Carnellá CARRER AMPLE Núm. 14. Bragers i inventjes PALAU els millors CARRER ARIBAU N.º 29 i 31 Perruqueria ENRIC SORIGUE CARRER FONTANELLA N.º 18. Art. Fotográfics i Radio.—PÉRFZ i SALAT. CARRER JOVELLANOS Núm. 4. Art. Fot. i treballs de Laboratori.—E. Picazo. RONDA SANT ANTONI N.º 60. OLLA EXPRESS.—Detalls a Import Acar.

Oficina de còpies
Casa René

Circulars
Treballs en català
Rapiditat, bon es-
ment i economia.

Montsió, 18
Telèfon 4525-A
BARCELONA

La CASA RENÉ
desitja als seus
nombrosos clients
i distingits amics
un bon any.

—No estaria bé un ase a les carreres; però hi ha molts ases que tenen carrera.

LA FESTA DELS RUCS

MAI com enguany! Mai com enguany, la festa dels rucs o ases, Sant Antoni de tota mena de bèsties no havia tingut la brillant actualitat que ens dona aquest any beneït, que se'ns presenta amb els millors auspicis. Ara comprenem el perquè de certes coses, tradicions i velles festes, el sentit de les quals no acabàvem de capir. Ara veiem que és que hi ha coses que hom prepara de lluny, perquè amb molta clarividència preveu que temps serà temps que tindran la justa aplicació, i que la simbologia llur esdevindrà totalment acomplerta.

Quina festa tan simpàtica la festa dels ases! Que bonic fa de veure-la passar, amb els arreus lluent, amb els agenços enflocats, amb les penjarolles vistents, alta la testa, mig estarrufada la cua, a grans cops de pota triomfals, les orelles llargues que no han menester de telefonía sense fils.

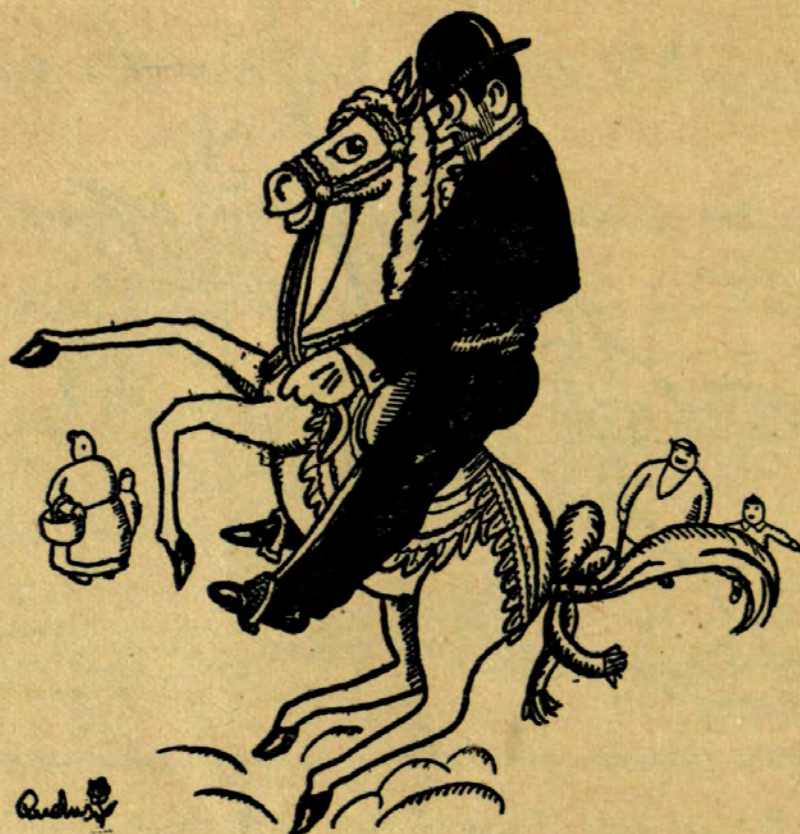
Si l'home ha instituït la festa del foc, la festa del sol, la festa del blat, i la festa dels autos, coses inanimades, amb quanta més de raó no havia d'instituir la festa dels rucs, que és la festa general de les bèsties, éssers animats i vivents, que tant es presten a ésser guarnits i a fer rues i passades.

No us dic res de l'animació del poble que contempla la festa, que tranquilament hi bada, que comença per dir en passar el primer ase, el més presumit: «Alaba't ruc, que a vendre et duc». Que després va reparant aquell i aquell altre, i vol trobar-hi, de seguida, semblances de persones; i ells amb ells, la gent del poble badoc, es diuen: «Mira, guaita: oi que aquest ase que ara passa podria ésser Tal? No que aquest polí que ve al darrera podria ésser Tal? Veritat que a aquest superb cavall cap no se li assembla?»

La festa de Sant Antoni, amb els seus tombs és una de les festes—vaja, no digueu!—més acolorides i animades, comptant animalades i tot. No hi ha vila ni ciutat, poble ni llogarret que no la celebri: a tot arreu tenen els seus animals. Es una gran festa molt en caràcter i molt sentida.

Enguany, segons tenim entès, en algunes passades posaran junt a la comitiva dels cavalls i del rucs algun porc també. Ens apar una idea excel·lent.

FLEURY.

—Vatua! ara aquest cavall se'm posa a fer el ruc!

ELS TRES TOMBS?

SERÀ degut a associació d'idees, o a qualsevol altre llei psicològica, però, el cert és que, tot pensant en els "Tres tombs" no em puc traure de la clepsa aquella dècima (res no té a veure amb la de la contribució territorial), vull dir aquella dècima calderoniana que es llegeix en "La vida es sueño" i que comença així: "Cuentan de un sabio que un día, etc..."

Això dels "Tres tombs" que, sembla un número obligat en arribar el dia 17 de gener de cada any, és cosa que, sincerament, em fa i no em fa gràcia.

Que els cavalls i cavallers es presentin abillats amb la millor robeta de les festes; que es passegin amb arrogància per places i carrers despertant la badoqueria dels botiguers que, en va esperen els parroquians que no es veuen; dels còmics sense contracte; de les dides que fan goig, o dels obrers

que fa tres mesos que la volten sense feina, és fins a cert punt tolerable.

Bé, que d'aquesta passejada en diguin "fer la passada" però que d'aital exhibició *farolera* vulguin nomenar-se els "Tres tombs" no hi passo ni per prescripció facultativa.

Fer els "Tres tombs" equival a dir: un que tomba tres vegades seguides, o si voleu, que sigui un que tombi una vegada i un altre dues, o bé que siguin tres a tombar una vegada cada u. Així quedaria justificat ço dels "Tres tombs" veritables i no la camàndula d'ara que tot es conclou amb el mot. A presenciar els *tombs* de reglament serien molts que deixarien la feina per anar a veure'ls i, potser, encara en pagarien alguna cosa.

Cal desfer l'equivoc puix no es pas la mateixa cosa girar, com ara es fa, o tombar com hauria de

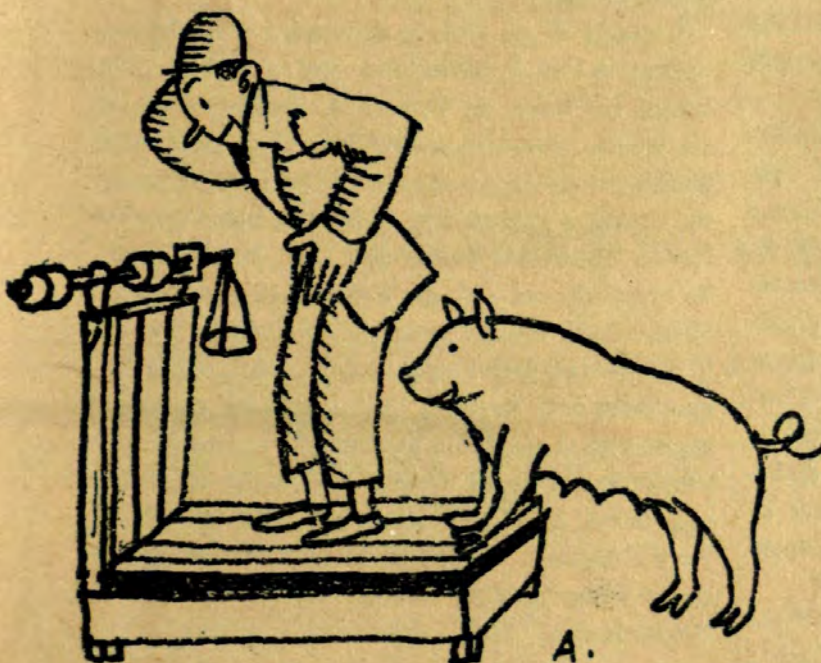
fer-se. Entenguint-ho bé els cotxers. Girar una cantonada és el mateix que donar-hi la volta, mentre que tombar una cadira és tant com fer-la caure o tirar-la a terra. M'explico?

Mossèn Alcover, que és un atlot que en sap un niu d'aquestes coses, digué en una conferència d'alta cultura que "girar unes mitges és cosa fàcil per a tothom. Altra cosa és—deia l'erudit filòleg—de tombar una truita dins una cassola". L'espiritualitat d'aquesta figura retòrica em fa fort en el meu argument quan al contrasentit dels anomenats "Tres tombs".

Als que ens plauen els tombs, les tombarelles i sabussons voldríem veure-ho tot ben natural, com si diguéssim que tombeu de debò. Així ho hem après dels de l'"afición" a les festes nacionals dels braus i dels partidaris de la cultura futbolera. Es la realitat del mot que exigim, ni més ni menys.

No en fa poc de temps que l'estem esperant un disset de gener amb els tombs veritables, i sempre restem decepcionats. Ja seria hora d'acabar amb els anacronismes i enganyifes, causa principal a l'entendre de molts, de no poder figurar en el rengle dels pobles més cultes i avençats en el modern i progressiu significat del mot.

EL DOCTOR ARMILLA

—Carat: en dos mesos he augmentat com un porc!

CALENDARI CASOLÀ

*que l'ermità fra Pepet
ens acaba de fè a mà
un xic endarreridet.*

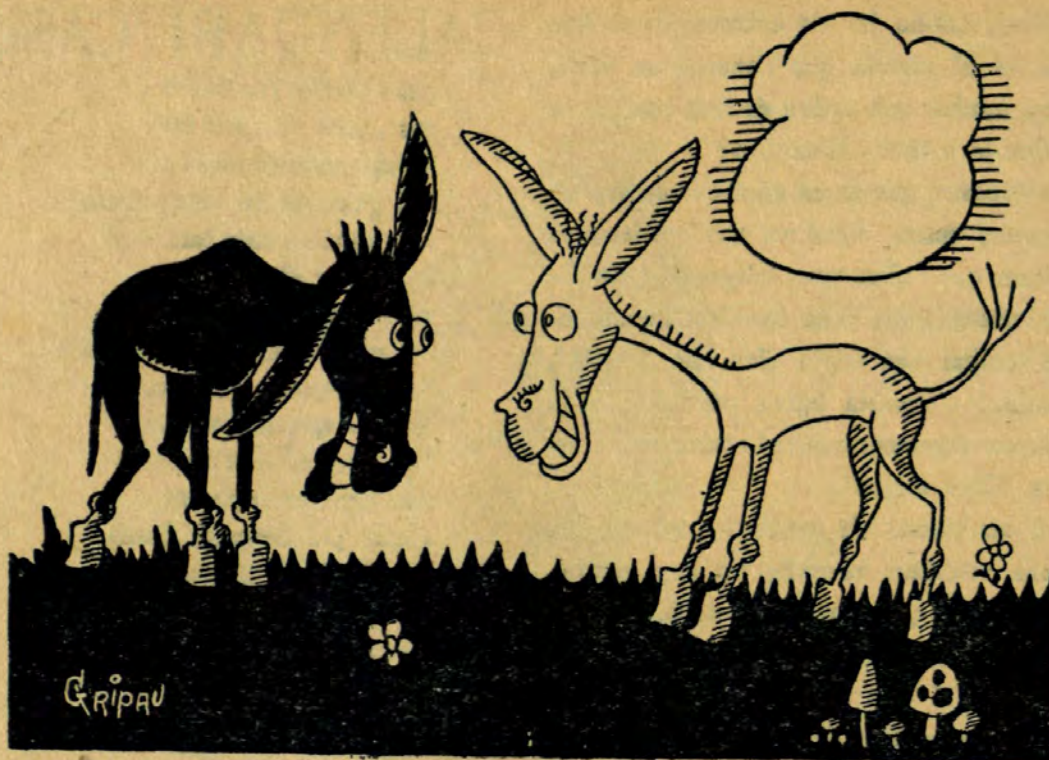
Pel gener no hi haurà trons
i en alguns punts farà fred
Pel febrer els dies bons
un sol molt bonic farà
prò es veuran plens els escons
de gent que es vol escalfà
els dies que faci vent.
Pel març el vent creixerà
i de bens un regiment
vindrà per Setmana Santa
per servir de pagament
a la gent que de nit canta
les famoses caramelles
els quals, amb gana que espanta,
els rostiran en graelles.
Antigament per l'abril
roses duïen les donzelles
però aquest any incivil
tan sols resten les espines
(i que alguna val per mil!)

Pel maig hi haurà pluges fines
en punts determinats
i en certs altres, les selvatgines
es menjaran els sembrats.
Quasi res farem pel juny
car estarem molt cansats
i allò de la falç al puny
restarà per altre dia:
tothom ara se n'esmuny.

Pel juliol, el tramvia
que va a la Barceloneta
quasi enfonsarà la via
fent la primera pesseta.
Amb l'arribada d'agost
hi haurà arreu festa o festeta.
Pel setembre raja el most
i en l'octubre les castanyes
juntament amb una host
de Tenorios amb lleganyes.
Pel novembre no fa res
ni el més ric ni el pelacanyes
car preparen els dinès
per celebrar amb dinada
les festes del darrer mes
acabant ben tips l'anyada.

UAB
Biblioteca de Comunicació
Biblioteca General

RAU-RAU

LA DIADA DE SANT ANTONI

—Veus? Som els homes del dia: qui ens ho havia de dir!

Begudes i Bèsties

ELS savis (i més, naturalment, els rucs) tenen encara moltes coses per estudiar, molts problemes per escatir. Un d'aquests és a veure les relacions o els lligams que pugui haver-hi entre les bèsties i les begudes, o entre les begudes i les bèsties: posem-ho així, alternativament, perquè ningú no es molesti.

Un aficionat a descobrir aquesta mena de lligams subtils que de vegades apareixen al món dels homes, de les bèsties i de les coses, lligams que un hom no es sap explicar, però de fet hi són, ens feia notar la predilecció que semblen tenir els fabricants d'aiguardents selectes, vulgarment coneguts amb el nom d'animals, a posar a llurs productes noms de bèsties. Es això intencionat, o bé és un fet casual, una pura coincidència sense res més? Heus aquí un tema de curioses suggestions per fer-ne mantes intervius: el brindem (ah! els nostres brindis no poden ésser més morigerats) als periodistes de professió.

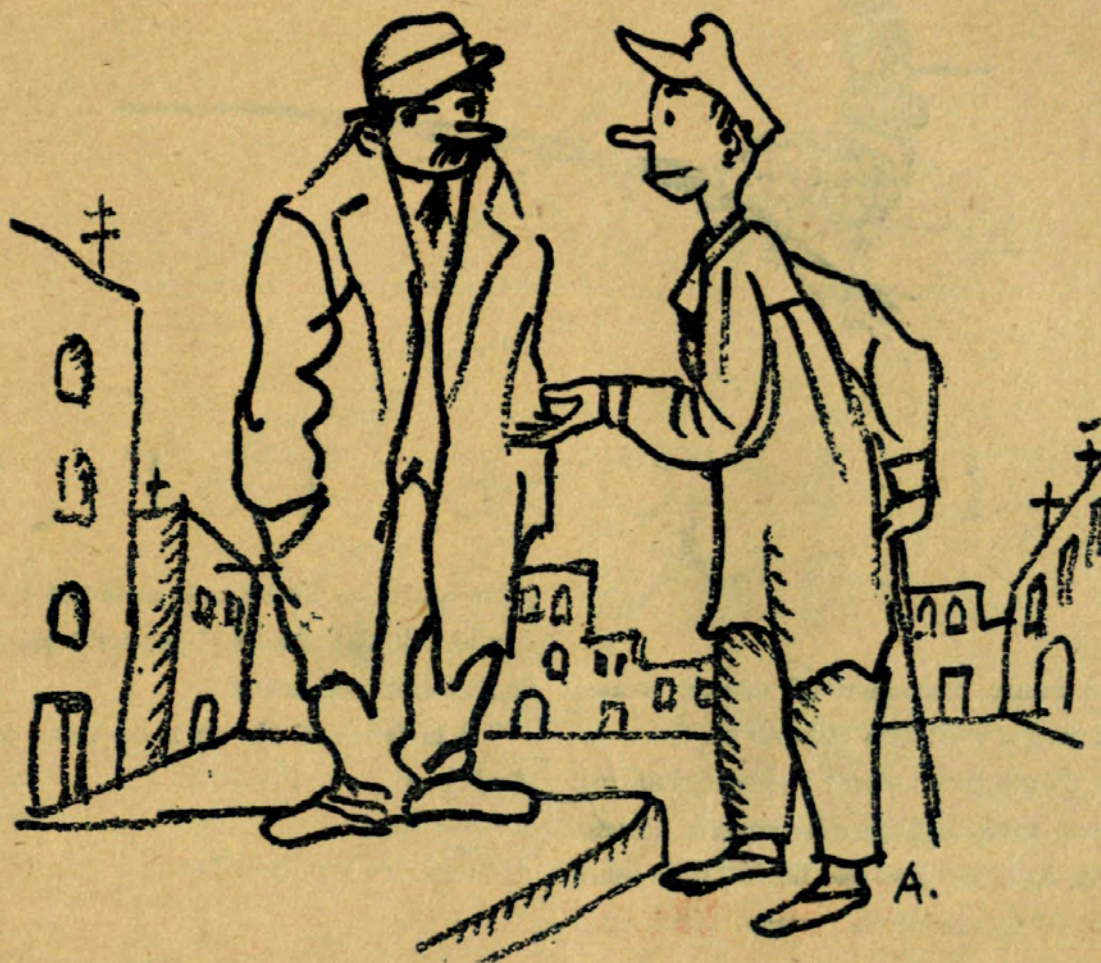
Sense fer un esforç de memòria, tot seguit recordem l'anís del "Mono", l'anís del "Taup", l'anís del "Tigre", l'anís "Tauro", l'anís del

"Ciervo", l'anís del "Lince", l'anís del "Gat", etcètera, etc.

No és decent de suposar que els autors d'aquests líquids tinguin la intenció, en posar-los aquests noms, de tractar de bèsties aquells qui els beuen. Però és ben cert que alguns dels qui més aficionats hi són, uns grans bestiasses efectivament són.

I encara hi ha més, la naturalesa i els homes arriben a tot i proveeixen per tot. Així com contra els cuïcs de l'estiu, per exemple, hi ha els ocells, singularment orenetes i falziots, així també per doblegar aquestes bèsties que s'amoren sovint a l'aiguardent hi ha una bona vara de freixa. Sabeu què volem dir? Molt senzillament: un xampany ben conegut i saborejat, el xampany "Freixenet". Aquest nom de "freixenet" és—no hi ha dubte—derivat del mot "freixa", arbre del qual hom treu bastons, (per acanar-les no hi ha res com ells) els quals bastons són les també ben conegudes vares de freixa. Les vares de freixa són fortes i doblegadisses, així com el "xampany Freixenet" és exquisit i deliciós: un bon vi de la terra. (Que si tant el volen "embotellar", també fa doblegar").

DIÒGENES SEC.

—Sí: la vostra coneixença per mi és una novetat: estic acostumat a tractar amb ases de debò, autèntics, vegetarians, sabeu?

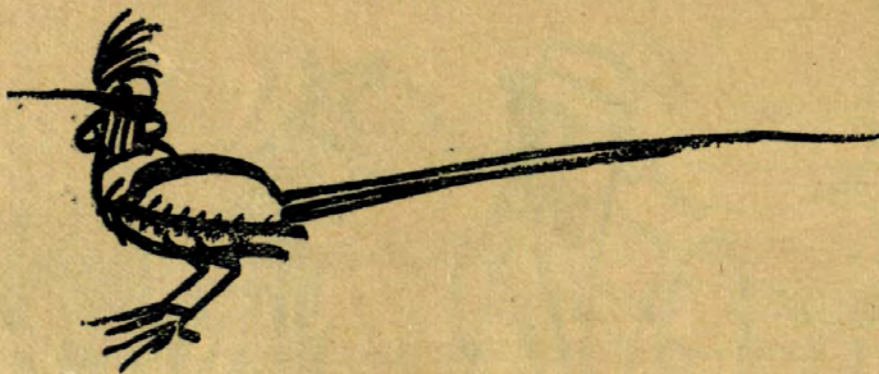
FIGURES OLOTINES

Sec, petit i escanyolít,
de petit mamava el dit.
Ara el rostre encatronat,
i el vestit tot arrugat.
Visqué un temps tot el sant dia
amb la gran fotografia.
Fa pronòstiques del temps,
i no ho endevina gens.
Puix si diu que farà sol,

és segur, veieu? ja plou.
Ara va cap els setanta,
i és tan noi com als quaranta.
Tant als vint, com als seus trenta,
poca ha estat la seva empenta...
I això que als seus anys disset,
li deien "el vistaset".

UB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

PONTIS

S I L U E T E S

I

En el nostre consuetudinari passeig rambla amunt i rambla avall hem observat un tipus que, malgrat d'ésser molt corrent i poc original, mai no havíem mirat amb atenció: aquesta diguem-ne silueta és la del jove que llueix l'abric sense portar-lo, tal com requereix portar-se l'abric quan fa fred.

Avui, sense saber com, ens hem fixat en aqueix tipus. Generalment és un xicot "bien" no sabem si de "casa mal", passeja com si anés a fotografiar-se; encarcerat, coll, punys i pit de camisa emmidonat, parla poc i quasi no obra la boca conversejant per temor de descompondre's la "pose" estudiada davant del mirall, esguarda com volent dir "fixeu-vos en mi" a totes les noies de "postin" que es creuen al seu pas. L'abric que porta penjat al braç, com si fos de goma (l'abric, no l'home) el fa estirar i arronsar rítmicament; i per si algú no s'ha adonat que llueix abric, tot i que no el porta posat, veureu que diu als companys:

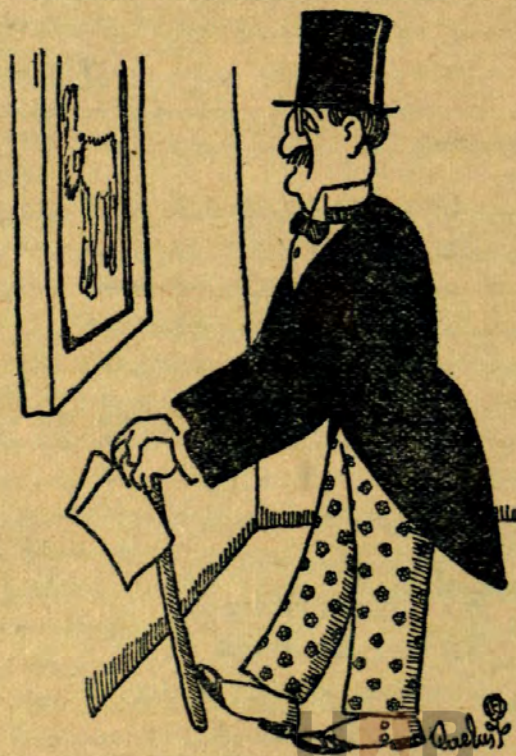
—Eh que avui no fa fred?... Quasi em vénen pensaments d'anar adeixar l'abric a casa.

I el passa per davant dels ulls dels amics per tal que no dubtin que el xicot té abric... però

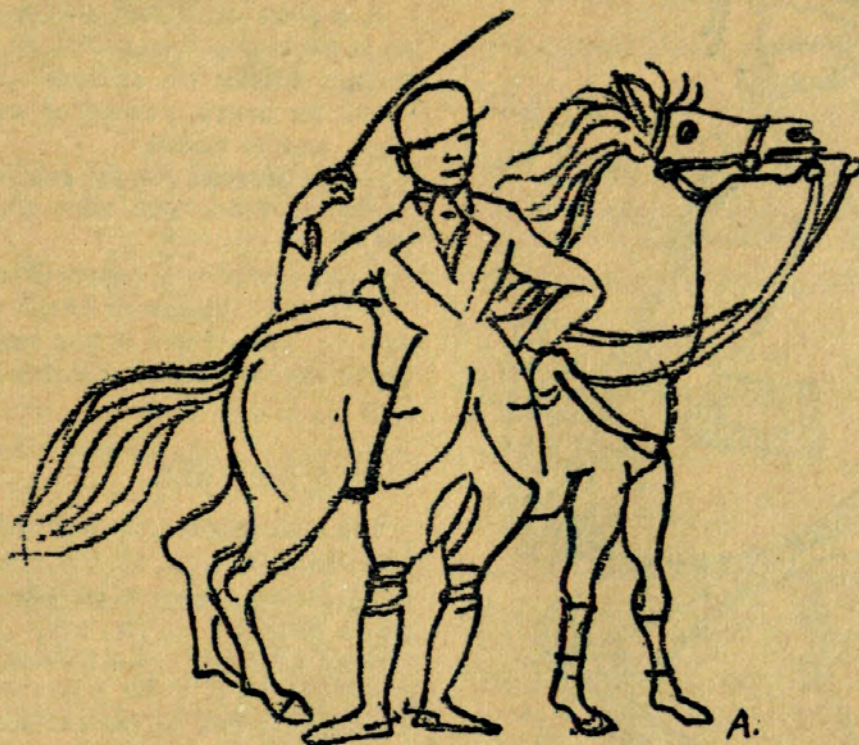
pobre xicot! en dir-ho peta de dents i tremola com un vell, de l'aire fred i penetrant que se li ha ficat al moll dels ossos!...

Què hi farem, si al món hi ha tantes maneres d'exibir-se!...

PONCELL

—Ja està bé ja aquest ase; però trobo que és més natural el de l'altra sala.

REFLEXIONS DE GENTE BIEN, O EL "CAVALL BLANC".

—El papà no vol pagar el cavall?... L'haurà de pagar el sogre!

ORACIÓ FÚNEBRE

Gloriós Sant Antoni Abat
que els porquets tant protegiu,
de Sant Martí distanciat
qui els mata de viu en viu;
protegiu-los en bona hora,
que molt ho han de menester;
deu-los teca engreixadora,
que estan flacs com un paper.
No dubto de vostra força
mes, pobrets! estan tan mal
que crec que no podreu tòrcer
llur proper destí fatal.
Hem suat per engreixar-los,

emperò no els fa profit;
no són bons ni per menjar-los:
tant i tant s'han aflaquit!
No parlem de carnsalada,
de budell, ca! del greixet:
tan sols tenen carcanada
per fer brou molt mesquinet.
Així, doncs, gran Sant Antoni
crec que fóra allò millô
regalar-los al dimoni
sense benedicció.

*Alaba't, ruc,
que a vendre et duc.*

Del balconet estant

FLORS D'HIVERN

Ara veieu la nostra terra que, tot i ésser en ple hivern, treu una abundor de flors que són un regal a la vista, a l'orella, i al gust de l'esperit, compteu:

"Roses i Estels" de mossèn Antoni Navarro.

"Miscel·lània de Filosofia religiosa": cal que us lleveu el barret ací.

"Tirant lo Blanc" de la col·lecció *Els nostres Clàssics*.

"Rondalles de Poble", posades al català per aquest mestre que es diu Joaquim Ruyra.

"El Niu del Cucut", d'Alexandre Font, que en sap un niu.

"Ponentines" de Ferran Agulló, que encara és fresc, i que al mateix temps que "ponentines" també podria hom dir "albades".

Què més?... Sí: "Entorn del feixisme italià", de Francesc Cambó.

Això ens demostra que encara que ens trobem

en la festa llarga dels rucs, no pas tot són ruqueries ni bestieses.

HISTORIC DE GIRONA

A la plaça del davant d'una parròquia de Girona hi havia el senyor Rector, en la diada de Sant Antoni, beneint els animals, quan un cavaller, volent fer broma, s'encarà al senyor Rector, i li digué, amb to mofeta:

—Apa, mossèn Narcís, avui sí, que guanyarà un bon jornalet, amb tants d'animals com beneeix!

I va respondre el senyor Rector:

—Si només hagués de beneir els que caminen, molt bé; però el mal és que amb el mateix preu també tinc de beneir molts dels qui van a cavall i tot.

SANTA PARAULA

Tot d'un plegat ens despertem i sentim una gran remor, com de mil trompetes i heralds. Què serà? Treiem el nas—si ho trobeu poc fi, el cap—per la finestra i sentim:—Allà va, senyors, "La Paraula Cristiana".—La paraula ens agrada i tot seguit baixem al carrer a comprar "La Paraula". Tantost la veiem ja ens encisa: quina cosa més fina, quina cosa tan bonica, quina llaminadura! Comencem a fullejar i res, trobem que és cas de llogar-hi una cadira. Que bé!

Jo us diré: que en saben aquests minyons de "La Paraula Cristiana", i que parlen com un llibre dels bons. Un hom se'n sent tot cofoi. Santa paraula!

UN EXEMPLAR ESPLÈNDID PER A LA FESTA DE SANT ANTONI.

Llegim, a l'atzar, un anunci que fa referència a les classes que té establertes (?) un tal senyor C. S., que diu:

"Retòrica i Poètica. Ensenyament ràpid; tecnicisme i pràctica. Conferències particulars de literatura i costums. El·legància d'estil i demés..."

Tot seguit reparem aquest "el·legància" escrit d'aquesta manera, i aquest "demés" tan castiç, i ens donem per convençuts. Bé: com si això de l'el·legància de l'estil fos un "empollable" com qualsevol assignatura del batxillerat, o un eixarop de la farmàcia de la Creu, que es pot servir a dosis, si convé ràpides. Imagineu-vos si en deu saber, aquest senyor, d'escriure i de retòrica i poètica (i potser fa versos i tot), i si en deu tenir d'el·legància, i "demés". Home; i per què en compres de "demés", no posava "dallonses"?

Vès si en té d'art d'el·legància, aquest senyor, que ha estat contractat per a la sortida dels Tres Tombs.

V. i N.

AL MEU BON AMIC EL TON, DE TOUS

ESTIMAT Ton: Aprofito aquesta diada per adreçar-vos una felicitació eixida del fons del meu cor, i a qui més bé que a vós puc fer-ho, que ben bé us ho mereixeu, com un heroi ignorat que sou?

Qui no admira aquella gesta que tinguéreu al ball de Tous, defensant una xamosa nina; aquella mà de bolets que amb el vostre rival us obsequiàreu mútuament, i aquella sortida heroica que eixí dels vostres llavis, allí al mig d'aquell camp, on anàreu desafiats, quan el vostre rival, foll de ràbia, us digué que un dels dos tenia de romandre allí, i vós responguéreu: "Per mi ja hi podeu romandre vós, no hi tinc cap inconvenient", i us entornàreu al ball, deixant el vostre enemic clavat al mig del camp, i com aquell que veu visions?

Quin cabdill al món pogué apuntar-se enfront de l'enemic resolució tan ràpida? I qui ha pogut fruir l'admiració que per part de xics i grans causà la vostra heroicitat?

Oh Ton! si a la meva mà estés de poder-vos donar una creu com la que suspireu del matrimoni per poder anar a vendre fruites i verdures, com aniríeu amb el vostre dolç turment, creieu que a hores d'ara no seríeu més concu, i no us tirarien en cara la vostra solteria de quaranta i tants anys que porteu.

Jo no podré ésser a la festassa amb què el Rafel de cal Corrons i el Majores us obsequiaran; però el meu esperit i la meva ànima estaran amb vosaltres i disfrutaran d'allò més. Llàstima que les meves orelles no podran escoltar les vostres jolives dites!

Amic Ton: que passeu la diada ben content i satisfet; i rebeu la felicitació que de tot cor us adreça

EL CAVALLER ESTOVAT

CANVI DE NOM EN LES ESTACIONS

ALREDEDOR (Alentorn).

TINAJONES (Cubells).

VILLA DE H. P. (Viladecaballs).

SANO TERNERO (Sabadell).

TORRE QUINCE MILLONES (Torregrossa).

ESTILOGRAFICA (Montblanch).

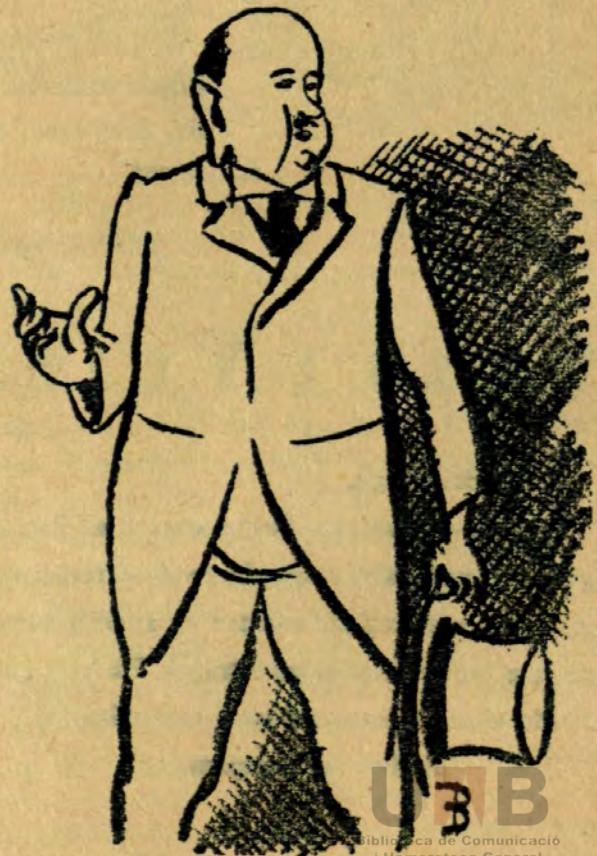
TU MARIDO (Tamarit).

MIS 25 CENTIMOS (Monral).

SAN SATURNINO DE LA CHICA (Sant Sadurní de Noya).

REQUIEBRO SANO (Olesa olè! sa).

AQUI TIENE USTED UNA CASA A SU DISPOSICION (Sant Boi).

Aquí em tenen, senyors, a punt per anar als
Tres Tombs.

BIBLIOTECA PARTICULAR
ESTANISLAU ROIG GINGA
— BARCELONA —

—Brams d'ase no pugen al cel.

—Ai, senyoreta: no em pensava que visqués tan amunt!

SETS I VUIT

Notes del temps.

Llegim:—"Huelva.—Varios cazadores han organizado una batida con objeto de exterminar a los lobos y zorros abundantes en aquella comarca, que producen grandes estragos. Ha sido autorizado el uso de veneno para exterminarlos".

Però les bèsties van campant.

Les bèsties com les persones.

A Anglaterra ha estat organitzat un concert de

telefonía sense fils per animals. Els primers qui hi han pres part han estat uns rucs autèntics; després següen una colla d'ocells, bastants lloros; finalment—horror!—unes hienes.

La cosa certa és que es senten bastants bramuls de hienes. Que vol dir que hi ha podridura.

La "Gaceta de Madrid" porta un Reial decret atorgant el títol de "histórica y laboriosa" ciutat a Manises, famosa per les seves porcellanes.

Ja ho veieu, doncs, com ens vénen a fer la competència, amb això de "laboriosos", als catalans.

Els avantatges que ens ofereix el gran Metro

(A tall d'informació)

ELS "avantatges" que com habituals profetes previnguérem que s'obtindrien del Metro, s'han donat ja a conèixer al pacient públic.

Són tants i variats els avantatges que, verament no sé ben bé per on començar, si per l'estació "Lesseps" o per la de "Cataluña". Ambdós trajectes els he fet; però com que sempre he sentit a dir que les baixades són preferibles a les pujades, opto per la primera.

Rellotge en mà, són les sis en punt de la tarda. Entro a l'estació per prendre bitllet; però com s'esdevé als grans metropolitans de les grans ciutats d'Europa, he de fer cua, naturalment! La remesa i control dels bitllets han estat confiats a distingides damiselles, a fi que aquest servei fos més agradable i ràpid... dintre la impaciència que hom agafa fent cua. Aquesta és una de les coses més ben encertades.

Ja tinc bitllet, el cor se m'omple de joia amb la perspectiva de pujar per primera vegada a un Metro. Em penso d'ésser-hi ja; però una renglera inacabable d'escaleres (96 en vàrem comptar) em fa minvar quelcom aquella satisfacció que sentia, (i no puc deixar de reconèixer que 96 escaleres no és res per la Grandiositat d'aquest "Metro trenta", que diuen els de Sant Gervasi). Al capdavall de tot crec trobar-me a un banc (no de seure). Un llarg taulell i una finestreta amb una senyoreta, que després de fer jo una altra mica de cua, sense importància... em controlà el bitllet. Ara sí, que puc dir que ja hi sóc, respiro d'alegria, és a dir, respiro una corrent d'aire gran, però petita al costat de la magnitud de l'obra. Per fi ve un cotxe al qual et pugen com automàticament... tot seguit hom sent un "no va màs", tanquen com poden i el tren arrenca amb aquella velocitat que distingeix aquesta mena de vehicles... després, Diagonal... Aragon... i per fi, tombant un viratge molt pronunciat, que no permet de badar, hom sent un "Cataluña" com una casa, ço que vol dir que ja hi ets a l'estació, es clar. Hom torna a fer cua per lliurar allò que t'han donat (el bitllet) i ja ets ben lliure, completament lliure de sortir, si pots, per allà on vulguis, menys per allà on has entrat. Hom pot sortir molt fàcilment pel passatge que dóna al car-

UN AFICIONAT A LA BUTIFARRA

—No està bé que vagis perdut com el porc de Sant Antoni.

—Jo el què voldria és trobar-lo, aquest porc.

rer Rivadeneyra o bé per la gran avinguda que dóna a l'estació dels ferrocarrils de Catalunya, etc. No recordo prou bé per on vaig sortir; el fet fou que, en tornar a respirar l'aire pur del carrer, vaig experimentar una satisfacció gran. Oh! només eren les 6'20! Resum: el dia següent, amb un fort encostipat, vaig agafar a Gràcia l'habitual autòmibus que em porta a la Plaça de Catalunya en 10 minuts... Veus aquí els "avantatges" que hom té en perspectiva si pren el Gran Metro de Barcelona. Això sense entrar-hi, encara, els propòsits del senyor Gabarró, segons la instància que va presentar a l'Ajuntament. Aleshores... ja veurem quins seran els "avantatges" que tindrem. Ara com ara cal només felicitar-nos-en.

JORDI DEL VAL

- Aquest ase no n'és, de rebec, encara que ho sembli: cal només saberlo tractar.
—I com, com?... digui.
—Senzillament: als deu o dotze primers raigs de cosses no fer-n'hi cas.

"Els intrèpids"

La colla d'"Els Intrèpids" no era, precisament, una d'aquestes vulgars colles de tranquils disposats, tothora, a cruspír-se un xaiet a la brasa, o fer una arriscada excursió fins a "Les Planes". "Els Intrèpids" eren un organisme seriós; una llei de societat amb totes les de la classe i altres interessos generals.

"Els Intrèpids" es constituïren amb l'afany d'expandir la cultura i benestar a totes les branques i en tots els aspectes de la vida social. Era, doncs, una obra grossa que altruísticament s'imposaren "Els Intrèpids", de portar el bé arreu, sense menysprear el sacrifici per cruent que fos. Res no deturaria l'escomesa llur, fins al total assoliment de la tasca.

A tot allò dolent, cop d'estisores! allò que fos bo, conservar-ho; i vinga a plantar nous i bons plançons que, com diu la cançó, amb uns bons cants fan més florida. Sí, que en vinguin, de cants, i ben refilats; car quan hom refila bé, són més bonics. Hom ha dit que cantant es poden tirar flors a les dones belles i glossar el vi vell, que és el més bo.

Durà qui sap el temps que la Junta treballà de valent, acarnissadament. Féu tanta feina com pogué, tanta que quasi no podia dir fava.

Per això volgué convocar una junta general de socis per nomenar la substituta i, per més que hom va exposar-hi molts de parers, tots venien a dir el mateix, i ningú no es sentia amb prou braó per fer de Junta; car comprenien que per fer tanta de feina, mancaven homes; i s'acordà que seguissin els mateixos que ja ho sabien fer tan bé.

"Els Intrèpids" mai no ho havien estat tant, de ídem, com en aquella ocasió. Seguint al mateix lloc per raons ineludibles, anaren canviant de tàctica, fent algunes coses al revés d'allò que convenia, als fins socials; per això es disgustaren molts socis, que es dividien, formant bàndols. Resultat? L'acabament de l'organisme. Els més recalcitrants, però, es varen acoblar en la que fou famosa "Societat ocellaire de Vilabeneita" que porta guanyats els primers premis en tots els concursos als quals ha pres part.

Aquest acabament porta a reflexionar de com les coses canvien.

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

FLENDI

*Podeu adquirir el
primer volum de*
EL BORINOT

enquadrernat

(mig any)

a les llibreries.

PREU 20 PESSETES

Establiments MARAGALL
Passeig de Gràcia, 95 — BARCELONA

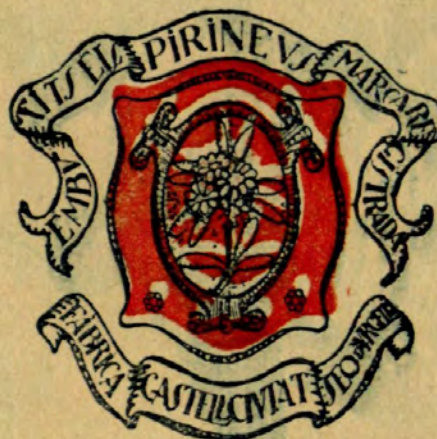
RAMON SUNYER

JOIER

Corts Catalanes, 643 — BARCELONA Teléf. 813-S. P.

Proveu el cafè amb llet "El Pagès"

TELÉFON { A SEU D'URGELL, NÚM. 124
A BARCELONA, NÚM. 2023-A
A SITGES, NÚM. 1383

Fàbrica de Llonganisses, la millor
de la nostra terra.

Demaneu a tot arreu la marca

"E S P I R I N E U S"

Biblioteca de Comunicació
Biblioteca General

Quingles i Escaler

Castellciutat

(Seu d'Urgell)

Any III-Núm. 60

15 gener 1925

Subscripció:

Trimestre, 3'50

EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La corresp.^a a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

—Filla, sóc molt poruga: amb tants atracaments com hi ha, jo, si no és amb el meu gos, no gosaria sortir!

UB
Biblioteca de Consultació
i Herbari de la Universitat de Barcelona